

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

AVANTS DE NEIXE.

DESDE 'l primer dia—vostés ho saben tant bé com nosaltres mateixos—hém simpatisat ab la formació de l' esguerra, no fins al extrém de confondre 'ns ab ella, perque testa que s' haja acostumat a dur gorro-frigi, lo barret de lacayo no l' hi es cau bé y l' hi fa un mal al front.

Está molt bé que 'ls que fins tapats d' ulls saben lo camí de la república a la monarquia y de la monarquia a la república; está molt bé que 'ls qu' en tots los seus viatjes polítics prenen bitllet de ida y vuelta; está molt bé, repeteixo, que aquestos avuy se 'n vajan cap a l' esguerra, perque, al cap-de-vall, dintre del camp de la república encare hi destorbavan, y 'ns fan dos favors, lo de anarse 'n y 'l de portar un refors a l' esguerra.

Nosaltres no podém seguirlos: tenim arrels massa fondas al camp republicà y d' aquí no 'ns movém bufi 'l vent que bufi, tant si trona, com si plou, com si fa sol.

Pero aixó no vol dir que signém indiferents al moviment polítich que 's realisa fora del nostre circol.

Un pás endavant mereixerá sempre las nostras simpatias; un pás endarrera será sempre objecte de la nostra oposició.

Y per aixó simpatisavam ab l' esguerra, perque creyam qu' era un pás endavant.

¿Pero ho es realment? Anémho a veure.

* * *
L' esguerra proclama la constitució de 1869.

¡Magnífich!

Pero al mateix temps parla de introduhirhi algunas modificacions.

¿En qué consisteixen?

Los esguerrans se las callan.

Y fins algú recorda aquell ditxo:—A só de timbals no s' agafan llebras.

Aquestas modificacions a la qüenta, son una especie d' am per pescar llusos.

Dihent que las modificacions no afectarán en res a l' essencia, al fondo de la constitució de 1869, tractan de pescar a n' en Martos, a n' en Montero Rios y a tots los que d' algun temps ensá están a la que salta.

Dihent que las modificacions deixarán a la Constitució de 1869 tant semblant a la de 1876, que casi no hi haurá diferencia de l' una a l' altra, tractan de pescar als constitucionals qu' encare segueixen a n' en Sagasta.

Pero senyors ¿qué no reparan que aixó no es formal?

Signém clars y jugém nét. ¿Se tracta de fer una esguerra verdadera ó una esguerra falsificada?

Senyor Serrano ¡cuydado á fer serranadas!

No sé si será veritat, perque per are 'l pastel está elaborantse y encare no ha sortit del forn; y la esguerra no está feta ó al ménos no se l' hi véu la cara. Pero hi ha qui assegura que la forsa principal que ha de parirla, té capritxos de partera, y que uns cops demana radicals y altras vegadas diu que té desitjos de constitucional.

Lo cert es que una gran part de la púrria fusionista, que per anar bé haurian d' escombrarla sense compassió ni misericordia, d' alguns dias ensá 's prepara a anarse 'n ab l' esguerra, y l' esguerra segons dihen, no está pas tant lluny d' admétre-la.

Tots los que han fet més odiós y antipátich al actual govern; tots los elements més mal vistos pel país, aquells que havian de donarli llibertat y no s' han cuidat sinó d' escórreli las butxacas, aquestos están disposats a deixar lo nom de fusionistas y a rebre 'l nom d' esguerrans, mentres ja siga ab la má dreita, ja ab l' esguerra 'ls hi deixin remanar las cireras.

Aquest dia en Serrano era al Teatro de la Comedia haventse ficat al mateix palco de 'n Sagasta.

Y vaja, que aixó ja es massa comedia. De manera que per aquest costat l' esguerra fá arrufar lo nás als que som amants de la llibertat practica-da pels verdaders liberals; no de la llibertat de quin-calla.

Un altre detall.

Conta un periódich qu' en Serrano vá tenir una entrevista ab un cert periodista inglés, comunicantli que 'l govern de l' esguerra 's proposava reanudar las tradicions de 1869 en materias arancelarias, buscant la manera d' entendre 's ab Inglaterra, per fer un tractat de comers.

¿Es cert lo de l' entrevista?

En aquest cas haurém de confessar que 'l treball nacional, a cada bugada pert un llensol. Haurém de dir que tots los governs lo primer que fan al arribar al poder, es afinar la punteria contra la producció espanyola.

Sembla talment que hajan perdut lo sanderi.

Perque no 's compren que 's digan liberals los que no miran sinó la manera d' exterminar per medi de la fam y la miseria als obrers y als industrials y als mateixos agricultors, a tots los que vihen del treball y que constituheixen la part més ilustrada dels partits qu' estiman la llibertat y la democracia.

¡Liberals y s' entretenen en destruir als seus correccionaris! ¡Liberals y l' únich deber que 'ls imposan es lo sacrifici del pá de la taula! ¡Liberals y obligan a morir-se de fam ó a emigrar al núcleo més fort y més convensut y més ilustrat que té la causa de la llibertat!...

¡Oh! ¡sembla mentida!

Fins are aixó que menciono no son fets realisats, sinó amenassas que podrian realisarse si 's confirmavan los temors que embargan als ánimos. Per aixó las consigno.

En aquest cas, tinguinho entés, los homes de l' esguerra, lo seu partit naixeria mort.

¿No saben lo quento d' aquell senyor que visitava un manicomi y 's passejava per un pati, ab la vista fixa a terra, y medint ab los péus las liosas del empedrat?

Un boig vá sortirli y l' hi digué en só d' advertencia:

—Mestre cuidado, miréu que jo vaig comensar aixis mateix.

Aixó es lo qu' en Sagasta podria dir a n' en Serrano:

—Es, general: miris que jo també vaig comensar fent llibertat de pastisseria y atacant al treball nacional.

P. K.

LAS MANSAS OVELLAS.

¿Ué no senten aquestos crits? ¿No? Escoltin, donchs; escoltin que la cosa val la pena.

Parlan uns:

—Nosaltres podém anar ab lo cap alt per tot arréu; nosaltres som personas decents; nosaltres no xuclém

los diners ni la sanch del próxim, ni fém un negoci de la religió, ni som farsants, ni hipócritas...

Contestan los altres:

—Calléu, calléu, comediantes, vidvidors, trapisson-das: vosaltres lo que féu es explotar la credulitat é ignorancia dels infelissos que 'us segueixen; vosaltres lo que sou uns mamons eternos del presupuesto, uns traficants polítics...

—¡Fora, xerrayres; tapéuvos la boca que féu fástich!

—¡Arri allá, sachs de veri, descarats!

—Mereixeriau anar en parellas cap a Ceuta...

—Vosaltres si que mereixeriau la forca.

¿Qué me 'n dihen d' aquest llenguatge? ¿No es veritat que sembla escullit dels millors diccionaris del género?

Pues es lo que usan los sants varons que s' adornan ab los simpátichs titols de neos, mestissos, ultramontans y carlistas.

L' espectacle qu' están donant aquestos bons senyors es altament instructiu, y proba la falsetat d' aquell ditxo que assegura que llops ab llops no 's mossagan.

En Cándido Nocedal... (ara vegin quins capritxos té la casualitat; ¡dirse Cándido un home d' aquesta especie!) en Cándido Nocedal, donchs, s' ha proposat no deixarse pujar a las barbas per ningú, y desde las columnas del Siglo futuro endressa tals xurriacadas als escarans de La Fe, que sinó que aquesta gent tenen la cara molt gruixuda, ja s' haurian mort dels cops ó de vergonya.

Pero 'ls altres no callan, ¡qué tenen de callar! ¡Una tropa acostumada a corre per aquestos mons de Dén, aguantant balassos y culatadas, tindria de fer cas de

las paraulas d' un pobre home, que no ha manejat lo trabuch ni ha militat á las ordres de 'n Saballs ó del rector Santa Cruz!

Recriminació contra recriminació, insult contra insult, los adalits de *La Fé* no s' acobardan; y mentres en un recó d' iglesia se pegan cops al pit ab la vista fixa en las doradas imatjes, interiorment pregan al bon Déu de pietat y misericordia que 'ls inspires frases ben duras, expresions ben ofensivas, pera enviarlas en forma de suelto ó article als desesperats del *Siglo futuro*.

Aquesta gent son aixis: quan no poden moure guerra civil dintre de la patria, la mouhen dintre del partit.

—¿Sabéu qui es aquest Nocedal? diuhen los seus implacables enemichs. Pues es un ningú, un vividor, que ha sigut ministre constitucional, que ha cobrat y cobra del pressupuesto, y que mentres nosaltres patiam fret y foch en las montanyas del Nort y de Catalunya, acribillats per las tropas del govern, ell s' estava tranquilament á la sombra, fentnos tant mal com podia y burlantse dels nostres afanys.

¿Qué tal? ¿No es veritat que 'ls héroes de Cuenca y Tortellá encara conservan la punteria?

En Nocedal no té péls á la llengua y s' espolsa las moscas tant bé com sab, parlant dels que avuy forman coro ab lo clero y ahir lo satirizavan, dels que avuy colman de donatius á la iglesia després d' haverse enriquit comprant los convents cremats pé 'ls liberals, y dels que volen titularse carlistas y s' sublevan contra la voluntat de D. Carlos.

Ja ho veuhen; ¡en Nocedal invoca la autoritat de don Carlos! ¡Valenta autoritat!

Y aquí vé la bona.

—¿Si? han dit los senyors de *La Fé*. ¿Es dir que D. Carlos encara dispensa 'l seu apoyo á aqueste farsant que no fá més que desorganisar als carlistas? Esta bé; ja sabém lo que 'ns toca.

Y vinga celebrar conferencias, y circular comunicacions, y celebrar pactes y convenis. La personalitat de D. Carlos ha sigut discutida y analisada en tots sentits, y del análisis no 'n déu haver sortir res de bó.

Jo no sé si s' haurá parlat de las senyoretas húngaras, y del as d' oros de Milan y de las varias hasanyas del héroe d' Oroquieta; lo que si resulta evident es que entre 'ls que s' diuhen carlistas decentes, (¡carlistas... decentes!) ha rebrotat una idea que dormia temps ha.

—Ja que D. Carlos presta 'l seu apoyo á un home com en Nocedal, déu ser tant bona pessa com ell. ¿No hém distituhit á n' en Nocedal? Pues ara destituhirém á D. Carlos.

La idea es verdaderament salvadora: los obstacles s' han de despreciar, y si un home dificulta la marxa d' un partit, aquest home s' ha de deixar á recó, sigui qui sigui y valgüi lo que valgüi.

Y posats á destituhir, los neos son capassos de donar las dimissorias al Pare Etern, si 'l Pare Etern no fá lo qu' ells volen.

Pero la qüestió es més complicada de lo que sembla.

Treure un home del *frente* d' un partit es molt fácil; pero ¿y trobarli successor?

Trantantse de certas agrupacions, no hi hauria més treball que 'l d' escullir; pero entre carlistas la cosa no es tant senzilla.

Efectivament; ¿qui s' atrevirá á posarse al davant ó á servir de candelero á una curriolada de tipos desacreditats, poch y mal avinguts?

Ningú.

—¿Ningú? han pensat los disidents carlistas. Pues aquest *ningú* ja 'l tenim.

Y han resolt proclamar *rey* del partit al fill de don Carlos, al bordegas Jaume.

Y viva la gresca.

La cosa promet donar molt joch: en Nocedal alegant los poders que té de D. Carlos y 'ls mestissos decidits á emanciparse de la seva tutela, son com l' aygua y l' oli y es impossible que pugan avenirse.

Continuará, donchs, aquesta guerra despiadada de carcas ab carcas, y seguirá la pluja d' insults y diatribas á pesar de las reconveccions dels bisbes y á pesar de las indirectas del Papa.

¡Endavant, valents fills de mossen Benet! ¡No 'us amilanéu! ¡Animo, carlistas purs y carlistas falsificats! Guerra á mort, guerra sense quartel... No paréu fins qu' en lo camp no hi quedi un home ab lo nás á la cara...

Los temps tot ho cambian, tot ho transforman, hasta las vostras doctrinas. Lo precepte evangélich ja no diu: Estiméuvs los uns als altres.

Ara diu: Arranquéuvs las entranyas los uns als altres.

¡Amen!

FANTÁSTICH.

REPÁRINSE pèl disapte que vé.
Sent dijons lo dia dels morts, nosaltres celebrarem la festa 'l dissapte, publicant una *Campaña* apropiada y plena de grabats, alguns de un nou sistema, que ja 'ls hi asseguro desd' are que n' hi haurá per llogarhi cadiras.

Lo número del disapte será de doble tamanyo y valdrá quatre quartos, á pesar del gran aumet de gastos que 'ns ocasiona la abundant ilustració de dit número.

Pero no mirém prim: la fusió está á punt de morir, y nosaltres estém en lo cas de celebrar lo dia dels morts de una manera extraordinaria.

En presencia de la Cort y dels principals ministros s' han inaugurat las obras del ferro-carril del Canfranc.

Los aragonesos estavan plens d' entusiasme. Jo crech que 'ls aragonesos al veure á tants personatjes pensavan una cosa:

Que 'l ferro-carril del Canfranc anirá fins á la frontera.

Don Alfonso vá assistir á las corridas de toros de Huesca y Zaragoza.

Lo públich vá demanar un *toro* y don Alfonso vá concedirlo.

Llavors un aragonés vá alsarse sobre 'l tendido exclamant:

—Bien, ¡redios! ¡Viva el rey!

Un periódich de Madrid diu que aquesta exclamació es una frase felis que pot servir de fórmula als demócratas dinástichs.

¡Bien, redios!

Diu un periódich francés que aquest any á Lourdes s' han verificat xeixanta set curacions miraculosas.

Y á pesar de tot, quan vé l' época de las ayguas, Vichy, Cauterets y totas las estacions termals están sempre plenas de capellans.

Als tontos los envian á Lourdes.

Y ells si no hi ván es per no cansar á la Verge y en certa manera porque, segons diuhen, als altres puestos fan més bona vida.

Catálech de desgracias:

A Cuba un gran ciclón que arruina y devasta á una extensa comarca.

A Filipinas una tempestat que deixa á alguns mils homes sense casa ni abrich.

La tempestat de Filipinas arriba oportunament després del cólera.

Aquí á Espanya estém més bé.

Aquí, ab en Camacho y ab los cobradores de contribucions, y ab los investigadors, y ab los comissionats d' apremis y ab los embargadors tenim un ciclón perpetuo.

L' Espanya fusionista, se *vá fonent* com una candelera cap per 'vall.

Diu un periódich inglés que á primers de novembre s' reuniran á Paris alguns carlins importants al objecte de proclamar á n' en Jaumet gefe del partit legitimista espanyol.

Segons sembla la ceremonia será molt conmovedora.

L' hi emprobarán un bossal, y l' hi posarán una placa, y aixis podrá anar pèl carrer sense que 'ls del carretó l' agafin.

Los diputats eubans s' han vist ab en Camacho, demanantli que ab motiu del gran ciclón que ha produhit allí tants y tants desastres, rebaixi 'l cupo dels consums.

Sembla que en Camacho ha respost:

—Després que 'l *ciclón* ha consumit tant ¿volen que 'ls rebaixi 'l cupo dels consums? ¡Bé! ¡Si que la fariam bona! Precisament are estich estudiant la manera de posar una contribució als pobles que s' permetin lo lujo de tenir ciclons.

¡Incréduls, prosternéuvs! De genolls ¡tots los que no creén ab los miracles!

«En una de las iglesias de Avila, durant las festas del centenari de Santa Teresa, era tal l' aglomeració de gent que una senyora vá morir asfixiada.»

¿No venhen? De l' iglesia al cel.

Y 'ls capellans apuntan uns funerals de més y algunas missas y en paus.

Als fusionistas que diuhen qu' en Sagasta podria aceptar l' esquerra y continuar gobernant, se 'm acut ferlos una consideració:

¿Qué s' diria si s' fundava una nova societat mercantil ó de crédito y s' hi posés al frente á personas que haguessen quebrat?

Aviat las accions de aquesta societat no s' cotisarian á la plassa.

Alguns conservadors han anat á trobar á n' en Cánovas manifestantli la impossibilitat en que s' troban de prendre part en las elecciones.

Y tant senzill que seria arreglarlo.

Que caygui en Sagasta y puji en Cánovas y 'm joga qualsevol cosa que guanyarán en tots los districtes.

Dintre de poch sortirá á la *Vanguardia* y á la *Crónica* un anunci, dihent:

«Sent molt limitat lo número de fusionistas de talla, se demanan candidats que vulgan feros lo favor de presentarse en las próximas elecciones ab la marca del nostre comité. La victoria es segura. Al que s' presenti á més de las gracias se l' hi dará una gratificació.»

Ateneo de la classe obrera.—Donatius rebuts fins are: Suma anterior: 1,653 pessetas.—D. Carlos Borrás, 10.—D. Geroni Casals, 3.—D. Lluís Aguilera, 11.—D. Rafel J. Penina (Berga), 62.—D. Joaquím Gusi, 25.—D. Pere Alier, 5.—D. A. Pons y Enrich, 25.—Srs. Dalmáu Tolrà, germans, 50.—Total fins are.—1.844 pessetas.

Socis protectors mensuals: D. Sebastia Crepa, D. Francisco Roca, D. Rafel J. Penina, D. Geroni Casoli, D. Joseph Codina, D. Francisco Ibars, D. P. Maurel, D. J. Esbiol, D. Salvador Ferré, D. Joan Gago, D. J. Segarra, D. Domingo Camprodon, D. Carlos Borrás, D. Fernando Tutau, D. Escolástich Ferran, D. Lluís Gasol, D. J. Gasol y Martí, D. Francisco de P. Isaura, D. Geroni Casals, D. Esteve Uguet, D. Joseph Ramon, D. Lluís Aguilera, D. Geroni Pont, D. Joseph Palau, D. Joseph Cabanes, D. Joseph Masferrer, D. Victor Verdós y D. Anton Pons y Enrich.

S' anirá continuant la llista dels donatius.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Ripoll, diumenje passat: lo capellá més alt y gros del bisbat celebrá la missa de onze. Moltes pagesas duhen pollastres á las cistellas, que no paran un moment de escataynar, cap als últims de la missa, lo capellá encés com un vitxo exclama:—«Amats oyents dispenséme; pero no puch més, la ira y la rabia 'm devoran. ¿Aixé es un país civilisat? Lo temple de Déu es lloch de reculliment y aquests crits de maynada y aquesta farum de pollastres distreuhén á la casta donzella y á l' honesta casada. Tots hém de morir y á l' hora de la mort, tots voldríau tenir una missa ben oída. Creyéu, no hi tornéu més porque pendré midas enérgicas y 'us sabrá greu, pues estich furios.»

Recomaném al capellá de Ripoll que prengui orxatas, sinó s' ferirá.

L' *Esquella* s' ocupa llargament de la missió que ha anat á Lloret de Mar; pero 'l nostre estimat colega s' descuida un detall. En un dels Sermons preguntava un missionista:—Quina bandera 'us estiméu més seguir la de Jesucrist ó la de Llucifer. ¿Voleu seguir la de Jesucrist?

Un coro: de oyents:—Sí pare.

Lo missionista:—Aixó ha anat molt fret. ¡Més fort!

Lo coro repeteix:—Sí, pare, y 'l missionista continua:—Encare ha anat molt fret, s' hi ha de tornarhi.

Lo coro de feligresos ab véu de burro bramant:—¡Sui paarel!...

¡Vaya una manera de alabar á Déu!

VARIACIONS.

A principis de Novembre, segons s' ha determinat, comensará á recaudarse lo nou impost de la sal. ¿De la sal? ¡Santa Quiteria! Ja sé jo qui ho tindrà car... ¡Au, senyor bisbe, preparis á afluixar quartos en gran!

Qu' en Zorrilla está conforme ab aixó del nou partit... qu' en Zorrilla no vol darli apoyo, ni gran ni xich... qu' en Zorrilla al fi s' hi inclina... qu' en Zorrilla n' ha fugit... qu' en Zorrilla...—Un altre dia ja 'ls diré si vá seguint.

De Madrid nos comunican que al fi s' han falsificat los sellos móvils. ¿Qué 'ls sembla? ¿No es vritat que aixó es estrany? ¡Sellos que fá un any que corran y no estar falsificats!... Jo 'm pensava que ja estavan falsificats mesos há.

Diuhen que 'ls libre cambistas están tots atrafegats y demanan que s' escanyi un xiquet més al treball. A la quenta aquests subjectes fan mérits pera alcansar

lo títol de cacheteros de la industria nacional.

Excusantse ab sants y santas, los astuts ultramontans fá ja molt temps que 's passejan per montanyas y barranchs. Aixó vol dir que altra volta corran partidas en gran... ¡Ey, entenémnos! Partidas de carlistas... desarmats.

Lo gran Navarro Rodrigo no acaba de decidir si se 'n vá ab los de 'n Serrano ó 's queda ab los sagastins. ¿Qué espera? Fém una proba y ho sabré tot desseguit. —Tingui, Navarro Rodrigo — ¿No ho veuen? Ja se 'n vé ab mí.

La fórmula de la esquerra diu que 'n Serrano la té; pero ningú pot saberla hasta que l' hi plagui á n' ell. Ab tot y aquesta reserva, ¿creurán que jo ja la sé? Aquí tenen la gran fórmula: FamXtrampa=Pastel.

A pesar dels que reclaman que 'l Govern obri las Corts, en Sagasta continúa ab la clau al butxacó. Excusa darrera excusa, l' home allarga tot quan pot. ¿Es prudencia? ¿Es picardia? ¿Es diplomacia? No; es por.

L' esquerra diu que treballa sense descans un moment, anant d' una part á l' altra y arreglant los seus papers. Y la dreta ¿en qué s' ocupa? ¿En qué? Pues ben clá 's compren; en treballá ab la cullera. ¡Cóm que no sab fer res més!

—¿Para quién será esta liga? preguntava un tabalot, referintse á aquesta aiansa que han format los electors. —Pera 'l govern fusionista; volem apretarlo un poch. —¿Se la pondrán en la pierna? —No senyor, res d' aixó: al coll.

Sembla que 'n Martinez Campos, si aquí no s' hi troba bè, se 'n anirà á Filipinas á governá aquella gent. ¡Infelissos filipinos! Ara 'l cólera tant temps... després en Martinez Campos... ¡Ja 'ls compadeixo, pobrets!

En Serrano fá uns quants dias que no se 'l véu. ¿Qué farà? ¿Volen que ara jo 'ls ho expliqui? Pues aviat está explicat. Com que aquest próxim dimecres es lo dia de Tots sants, está escalfant las castanyas que 'n Sagasta ha de menjar.

C. GUMÁ.

En Martos escriu cartas als seus amichs aconsellantlos qu' entrin á la esquerra dinástica. Y 'ls amichs l' hi contestan: —Bueno, no hi há inconvenient; pero vosté 'ns hi acompanyará ¿veritat? —Ja veuréu, jo... ¿compreneu?... tinch certs compromisos... hi fet certas declaracions republicanas... en fi, amichs meus, embarquéuse, jo 'm quedo en terra.

Es una viva llástima que don Cristino no 's tiri de cap á n' en Serrano. Perque, vaja: per ministre de marina ningú com lo patró Aranya.

¿Volen posar una corona al cementiri de Barcelona? Donchs se 'n farán un ralet y bon profit. Y aquí tenen la Junta del Cementiri fent la competencia al ministre de Hisenda. Hém arribat á un temps en que tothom serveix per fer de Camacho.

En Romero Robledo té catarro. Y tenintlo en Romero Robledo, naturalment, lo té 'l partit conservador. ¡Nada, dieta y balas de gomal!

En Sagasta no vol reunir las Corts de cap de las maneras. Fá com Bertoldo: havian de penjarlo y ell se quedá ab la facultat de triarse l' arbre. Y succehí que no trobava cap arbre que l' hi semblés bè.

Tota la politica del govern fins are ha consistit en perdre 'l temps. Pero are ha cambiat radicalment. Tota la politica del govern are consisteix en guanyarlo.

Observacions sobre l' esquerra. No hi ha remey, diu un periódich: han de introduhirse modificaciones en las costums, en los modals, fins en las paraulas. Lo costat esquerra será declarat oficial. Tot se fará ab la má esquerra: la dreta será nombra da auxiliar de aquella. Pel carrer se durá sempre l' esquerra. En lloch de dir: «ho he fet á dretas,» se dirá: «ho he fet á esquerras.» Y 'ls esquerrans serán nombrats gobernadors de provincia.

Alguns seminaristas de Girona dias endarrera insultaren á un predicador que desde la trona recomanava la sumissió als bisbes.

Los seminaristas gironins tenen sanch cimarrona á las venas, y no 's dirá may que allá ahont ells forman, siga á la iglesia, siga á la partida, cap mestis ha de donarlos garsas per esperits sants.

En Moret vá reunir als seus amichs explicantlos com y de quina manera se 'n havia anat are ab lo generat Serrano.

Los seus amichs are 'l feyan ab la constitució de 1876, segons vá declararho á las Corts de una manera clara y terminant.

Per lo qual, en compte dels elogis qu' en Moret esperava, varen donarli una gran fregada d' orelas.

—Quan batejin á l' esquerra dinástica, jo pago las atmellas, diu en Moret. ¡Bravu regalo! Las atmellas de la confiteria fosforitera son amar-gantas.

Bargossi 'l célebre corredor, se troba á Barcelona. Me sembla que no es l' home que deyan los de Madrid, quan allá ab tot y que la gent es molt lleugera, no trobá ningú que corregués tant com ell.

En cambi á Zaragoza, un aragonés, un tal Bielsa, vá desafiarlo y vá vence 'l.

Y acabant de corre l' hi digué l' aragonés: —Rediós!... No se inmute V. que aun quiero convidarle á cenar. Huesca está cerquita. Vámonos allí de un salto.

Bargossi no volgué anarhi: havia perdut la gana. Jo crech que 'ls catalans no serán ménos que 'ls aragonesos.

Desd' are ja hi ha aquí qui 's juga un miler de duros que correrá més qu' en Bargossi.

De manera que si l' hi comensan á sortir competidors, lo corredor Bargossi s' ho haurá de deixar corre.

Diuen de Madrid: «A principis de Novembre próxim comensará la cobranza del impost equivalent al de la sal.»

¡A primers de Novembre! Consultém l' almanach: Diu: dos de Novembre: la commemoració dels difunts. Es á dir lo dia dels morts. Y encare dirán de 'n Camacho. Un ministre que permet que 'ls contribuyents celebren la seva festa pagantli una nova contribució. ¡Viva la sal!

Y vá d' anécdota. En Romero Robledo rodejat de un grupo numerós s' está al saló de conferencias fent brometa.

—Quan nosaltres governavam, diu, los periodistas estaban millor que are ¿no es veritat? anyadeix dirigitse á un periodista conservador.

—Si, senyor, es cert, contesta aquest, cóm que llavors estava colcat y are no, ¡figuris si estava millor!

Vels' hi aquí lo qu' eran los periodistas conservadores: escribian ab las dents.

Un argument ministerial: «Si en Sagasta no ha fet guanyar res á la llibertat, en cambi tampoch l' hi ha fet perdre res.»

Quento al canto: —Sr. Doctor, deya un menestral, ja véu que la méva dona está mala. No hi fa res, assistéixila, y mátila ó cürila, jo l' hi donaré vint duros.

La dona 's vá morir y al presentar lo compte 'l metje, l' hi digué 'l menestral.

—Alto senyor doctor. ¿Vosté ha mort á la méva dona?

—Fugi, home ¡quina barbaritat!

—¿L' ha curada?

—Tampoch.

—Donchs si no l' ha curada ni l' ha morta, jo no l' hi dech un quarto.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ser-ra-no.
2. MUDANSA.—Paca—Vaca—Maca.
3. CONVERSA.—Ral.
4. ROMBO.— LL LL I T LL I M A R T A P R

5. GEROGLIFICH.—Massa bó vol dir ase. Han endevinat totas las soluciones los ciudatans Pere Bresca de Mel y A. de la Galindaina.—G. P. de Vilasar de Dalt; 3 Un Arcalde tronat; 2 Pere Salau. Un tunyinyare, Cala-bossas y Tururut y 1 no més Un Endiestrat.

XARADA.

Diuen que are gran campanya fará en Sagasta. ¡Tot! Hu: ja está llest, que avuy ningú ni créu ab ell, ni ab sa banya, alias tupé. Are mateix hu-invers-tres las terras totas tot mor, y ell posant drets, quotas y... entre tant lo rum-rum creix. De tres plural se senyós que ja ni menjan calent... ¿Cap ahont hu-tres, president? ¿Créus no té 'l poble cap dos? Vaja, uns invers tres plural faré cantar per un pobre si, anant lo de sota á sobre ell ha caygut per Nadal.

EN QUATRE HORAS.

MUDANSA.

Ab b soch d' animal y planta soch ab c, y 's diu que tot ab d tot lo que causa mal. Ab g ne té lo peix y ab m 'n té 'n Juliá, y ab t dich lo que fá lo plátano quan creix.

UN TAPÉ Y F. DE T.

LOGOGRIFO NUMÉRIH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom de dona.
- 5 4 3 2 1.—Id. de un autor dramátich.
- 1 4 3 2.—Ne gastan los sabaters.
- 5 6 3.—Producto de un insecte.
- 5 4.—Un article.
- 6.—Una lletra.

SIR BYRON.

GEROGLIFICH.

QUII
E
GIRA
DIRA

CIUDADÁ PACO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans E. S. (a) Noy Maco, Noy de la Butsella, Pau Trons y Un endiestrat.

Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciudatans Pere Ustrell, Carmeta rossa, Pito-pito, Un imple, Un suscritor, P. N. S.

Ciudadá Lioretench: Quan hém rebut la seva carta ja hi era á l' «Esquella»: alguna cosa posem á la «Campana».—E. S. (a) Noy Maco: Publicarém un trenca-clocas.—G. P. de Vilasar de Dalt: Idem un geroglifich.—J. C. Molins de Rey: La setmana entrant ne parlarem.—P. Sala: Envihi alguna cosa per l' Almanach.—Mister Jhonson: Publicarém algun epitafi, lo demés es flux.—Petit roi de l' Olympe: Hi anira 'l quadrat numérich.—V. Ll.: No podém publicar més que un quento.—Ciudadá Pau: La primera sinonimia pot insertarse; la segona s' hauria de arreglar.—Pepet del Carril: Queda complas-cut.—J. Barrera: Publicarém algun epigrama.—N.: La poesia té una idea bonica; pero la versificació es molt poch natural y expon-tanea.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Recepció: Imp. de Lluís Tasso, Arch del, Teatre, 21 y 22

«Circo Equestre»: Lo capitá Cardono y la Colomista Carretta.—«Teatro Español»: Los hijos de Madrid y la Mascota.—«Teatro del Tívoli»: Lohókéli.—«Teatro del Bon Retiro»: La Marini y las germanas Ravogli.—«Teatro de Novetats»: Calvo. Dramas d' Echegaray.